

Børgerne her faa. Hvor man har Skoler med gennemført Klasseinddeling — f. Eks. 6 etaarige Klasser eller Trin, hvad man nu vil kalde det — forekommer det mig, at det vilde vække alt for megen Forstyrrelse, om man f. Eks. den 1ste November indlod en hel Mængde Børn, som ikke havde gaaet i Skole, til de andre Børn, som have frekventeret Skolen i 6 Maanedes. Det vil fremkalde en Melange eller, for at tale dansk, hvilket vel vil være det heldigste, en Forstyrrelse, som absolut vil være uheldig. Selvfølgelig har det mindre at betyde over for Skoler med 2—3 Klasser, hvor de forskellige Standpunkter, der ere til Stede i Forvejen, ikke kunne undgaaes. I det mindste forekommer det mig, at Skolebestyrelsen bør have denne Ret; det bliver saa dens Sag, om den vil benytte den. Ophævelsen af § 3 i Loven af 2den Maj 1855 er et Skridt, som jeg, i Forening med en hel Del andre Talere, der have haft Ordet, i høj Grad ønske, og som jeg er overbevist om vil bidrage til at højne Almue-skolevæsenet her i Landet. Til §§ 3 og 4 har jeg ikke nogen Bemærkning at gøre undtagen den, at det glæder mig at se, at Skriftlæsning ikke længere hører til de selvstændige Fag. Jeg har nok Dje for den Betydning, Skriftlæsning har, men jeg mener, at den vil optage for megen Tid, og jeg er overbevist om, at den alligevel ikke vil forvinde, idet der nok vil findes Plads dertil i den almindelige Læsetime. Med Hensyn til § 5, der omfatter Timeantallet, har jeg noget større Betænkelighed; jeg tror ikke, at den er ganske heldig. Jeg kan ikke tænke mig Skolelofalerne, f. Eks. i Almue-skolerne i større Byer, anvendte til Undervisning — af hygiejniske Grunde, f. Eks. Udluftning, Rensning, Dypvarmning osv. — i mere end 4 Timer om Formiddagen og 4 Timer om Eftermiddagen. Man vil altsaa kun kunne faa en Undervisning af 24 Timer om Ugen. Men da Forslaget udtaler, at der til Historie og Dansk skal anvendes 21 Timer og 2 Timer til Gymnastik, saa vil der altsaa f. Eks. til Tegning kun kunne anvendes 1 Time om Ugen, og de Herrer ville let forstaa, at jeg som Haandværker har nogen Betænkelighed derved. De skulle erindre, at vor Stand navnlig rekruteres fra Borger- og Almue-skolerne. Jeg ønsker ikke, at Teenundervisningen skal have et saadant Omfang i Almue-skolen, at de skulle ligesom fuste de tekniske Skoler i Arbejdet; jeg ønsker heller ikke, at den faar en saadan Udstrækning, at man lægger Bægt paa noget stort og smukt og fint o. s. v., men jeg mener, at det er absolut nødvendigt, at Børnet i Almue-skolen

erhverver sig paalidelige elementære Færdigheder i det vigtige Fag, som Tegning er, og jeg er aldeles overbevist om, at hele Haandværkerstanden deler denne Anskuelse. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, om det f. Eks. ikke var meget rigtigere at udelade Ordet „Tegning“ i § 5, 5te Linje, saa vilde man faa friere Hænder over for dette Fag. § 8, der omfatter de private Skoler, kunde jo maaske rumme en lille eller en stor Fare i sig, og jeg vil ogsaa tillade mig at gøre en Hensigtning der til behagelig Overvejelse. Jeg kender personlig adskillige private Skoler, hvilke jeg absolut kun kan give det bedste Vidnesbyrd, om hvilke jeg kan sige, at det kun vil være glædeligt, om de fik mange Elever, og hvor man med den største Sindsro af Verden kan sende de Børn hen, som ere under det offentlige Skolevæsens Omsorg. Men jeg kender ogsaa private Skoler, som man ikke kan give dette Vidnesbyrd, og det er derfor, jeg henstiller, om det dog ikke var rigtigt at fastslaa, at ingen private Skoler kunde modtage Elever fra det offentlige Skolevæsen, uden at den vedkommende Bestyrer havde aflagt et Bevis paa sin Færdighed, f. Eks. havde erhvervet sig en Eksamen. Det nytter jo nu ikke, det er sagt et Par Gange i Dag, sidst af det ærede Medlem fra Altsens (Berittens), at man ikke kan vride sig bort fra dette, at Menneftene ikke ere saa gode, som de burde være. Desværre — naar vi gribe i vor egen Barm, maa vi vel have saa megen Selverkendelse, at vi indrømme det. Men hvad der gælder over for det enkelte Individ, maa man ogsaa absolut holde fast paa over for de forskellige Sogne- og Købstadkommuner. Der er mange af dem, der gerne ville slippe faa billig som muligt fra det, og den Ordning, der er foreslaaet her i Forslaget, vil meget ofte komme Kommunerne til Hjælp og befri dem for en stor Byrde. Men det offentlige maa have en Garanti for, at det Sted, hvor det sender Børnet hen, er et Sted, hvor man kan sende Børnet hen ikke blot for at spare Penge, men at det er et Sted, hvor Børnet faar den Undervisning, der kan kræves. Det nytter ikke, at der er tilføjet den Bestemmelse, at det offentlige ikke kan anbringe et Barn i en privat Skole til Undervisning, uden at det har Forældrenes eller Bærgens Samtykke, thi vi have jo desværre mange Beviser paa, hvor lidet Interesse Forældre og Bærgere, navnlig de sidste, have for Børnenes Undervisning. Desuden kunne Bærgerne og Forældrene være drifkædige, de kunne være lige glade, de kunne have et daarligt Syn paa Nødvendigheden af Kundskaber o. s. v., saa at jeg ikke tror, at man kan søle sig